

Huys Magazine

Jaargang 28 – nummer 2

De Social Sofa

Winnaar
fotoprijsvraag

De tuin van
Westerholm

Kennismaken met
de leden Vrienden van
Westerholm

Huisdieren in
Westerholm

Huys Magazine

Het Huys Magazine is sinds 1995 een informatief magazine van Westerholm in Haren. De uitgave verschijnt twee keer per jaar en is bedoeld voor (wijk) bewoners, medewerkers, familie, vrijwilligers en andere belangstellenden. Het heeft een aantal vaste rubrieken die we iedere uitgave actualiseren. De wisselende rubrieken, zoals interviews, gedichten, verslagen en nieuws ontstaan door de inbreng van bewoners en medewerkers. De redactie is eindverantwoordelijk voor de totale inhoud van het Huys Magazine.

Redactie

Mevr. M. Kip, voorzitter
Mevr. B. Arends, namens Bewonersraad
Mevr. T. Zuidema
Mevr. V. Duursma
Mevr. A. Tilman
Mevr. M.H.B.M. Suurmeijer

Vormgeving

De heer J. Langeveld

Leden van de Bewonersraad

Namens Westerholm:
Mevr. B. Arends, voorzitter
Mevr. H.C. de Kleijn, secretaris
De heer B. Dölle
De heer S. Pakker
De heer J. van den Berg
Namens huurders:
De heer J. Noordhoff
De heer H. Holtkamp
Mevr. A.M.M. Kroese-Hoek
Namens de wijk:
De heer E. Venema
De heer P.E. de Jong

Leden menucommissie

De heer B. Dölle
De heer J. van den Berg
Mevr. H.A.M. Wagenaar-Kouwenhoven

Kopij

Kopij voor de volgende uitgave van het Heden kunt u voor 6 maart 2024 inleveren bij de receptie of mailen naar redactie@westerholm.nl

Inhoud

Voorwoord	2
Cultuurprogramma	3
Huisdieren in Westerholm	4
Kennismaken met een bewoner	6
Berichten uit de Bewonersraad	7
Fotowedstrijd Strandbal Westerholm	7
Burendag Westerholm	8
Social Sofa – de Levensbank	10
Kennismaken met buurtbewoner én medewerker ...	11
Vrienden van Westerholm	12
Medewerkers, even voorstellen	14
Boekbespreking	16
Prijsvraag Vogelverbeelding	18
Levensboek in stripverhaal	19
Exposities Westerholm	20
Column Geestelijk Verzorger	22
De Historie van Westerholm	24
Wat groeit en bloeit er in de tuin?	25
Activiteiten	28
Faciliteiten	29
Belevissen van het Wijkteam	30
Ikjes door mevrouw Holtkamp	31

Voorwoord

Tussen droom en daad staan wetten in de weg en praktische bezwaren...

Wellicht kent u deze dichtregel van Willem Elsschot. Prachtig hoe de ingewikkeldheid van veranderen wordt weergegeven. Er zijn bijna altijd meer redenen om te blijven bij het oude dan om te gaan voor het nieuwe...

De droom en daad van Elsschot gaan over iets anders dan de veranderingen rond het ouder worden waar wij voor staan. Onze veranderingen gaan over minder professionals en meer hulp uit eigen kring. Over meer eigen regie en meer zelf kunnen bepalen. Over zelf doen zolang het kan.

Samen vormen wij Westerholm en samen kijken we naar mogelijkheden hoe het kan en hoe het moet. Vaak is er meer mogelijk dan je op voorhand zou bedenken. Het allerbelangrijkste is dat we omzien naar elkaar, aandacht hebben voor de ander. Ons Huysmagazine draagt daaraan bij. Ook in deze uitgave kunt u bewoners, medewerkers en een buurtbewoner leren kennen, genieten van de Ikjes, van een mooie reportage over de prachtige tuin, van de boekbesprekingen en van nog veel meer. Neem de tijd voor het Huysmagazine, dan het zal ongetwijfeld bijdragen aan fijn en veilig wonen, leven en oud worden. Dan zal het bijdragen om van droom naar daad te komen. Laten we met elkaar zorgen dat wetten en praktische bezwaren ons niet in de weg staan.

Ik wens u veel leesplezier.

Met een vriendelijke groet,

Dineke Katerberg

directeur-bestuurder

Cultuurprogramma

'Van Zorgen voor naar zorgen dat'

Aanleiding

De basis bij Westerholm staat. De missie, visie en kernwaarden zijn vastgesteld. Er is een visie op wonen, welzijn en zorg in gezamenlijkheid ontwikkeld en Positieve Gezondheid is integraal onderdeel hiervan. De nieuwbouw is gereed en is het nieuwe strategisch beleidsplan vastgesteld. Kortom een goede voedingsbodem voor verdere ontwikkeling.

VAN ZORGEN VOOR NAAR ZORGEN DAT

'Van zorgen voor naar zorgen dat' is de komende vijf jaar het centrale thema binnen Westerholm. We willen samen nog verder groeien en onze visie op wonen verdiepen. Tot nu toe zijn we gewend om professionele hulp te geven bij activiteiten die niet meer zo goed gaan. Professionele zorgmedewerkers zijn heel erg gewend om voor mensen te zorgen. We nemen heel gemakkelijk dingen van mensen over, niet eens zo heel bewust.

De vraag is echter hoe we zorgen dat mensen dingen die ze echt belangrijk vinden weer zelf kunnen gaan doen. Zelf of met hulp van hun burens, familie of kennissen. We geloven dat kwaliteit van leven vooral wordt bepaald door autonomie, door zo lang mogelijk de gewone dagelijkse dingen zelf te kunnen blijven doen.

Start cultuurprogramma

Afgelopen maand mei hebben (wijk)bewoners, familie, buurtbewoners en (bijna) alle medewerkers het interactieve theaterprogramma 'van zorgen voor naar zorgen dat' bijgewoond. Door middel van een theatervoorstelling werken aan eigen bewustzijn en eigen overtuigingen. De voorstelling is opgebouwd uit spel, ervaringsoefeningen, verhalen en kleine stukjes theorie.

Wij kijken terug op vijf geslaagde theaterbijeenkomsten, gemaakt door de inzet van verschillende talenten en voor bewoners, vrijwilligers, medewerkers, familie en professionals.

Hieronder, ter inspiratie, het gedicht van Betty Holtkamp dat aan het einde van elke theaterbijeenkomst voorgelezen is door Marianne Le Roux (vrijwilliger).

*Plezier en vreugde in het leven gaat niet zonder samenspel,
Een schouderklop, een vriendelijk gebaar,
Met respect en liefde omzien naar elkaar,
Samenwerken betekent toch ook evenwel,
Niet voortdurend op een ander leunen,
Maar juist waar nodig elkaar ondersteunen.
Sport, spel, muziek, theater, toneel,
De kleine geneugten in het leven,
Dat wat we onze medemens kunnen geven,
Pas door samenwerking wordt het een geheel,
Hetgeen het ouder worden kan veraangename,
Kom, reik me je hand, we doen het samen.*

Vervolg cultuurprogramma

De komende jaren gaan we in Westerholm ondervinden wat het nu werkelijk betekent 'van zorgen voor naar zorgen dat'. Wat betekent dit voor (wijk)bewoners, voor hun familie en hun sociale netwerk, voor vrijwilligers en voor professionals? In Westerholm gaan we dat samen ontdekken. We nodigen u van harte uit om mee te denken!

Nog niet zo lang geleden was het ondenkbaar dat mensen die naar een zorgcentrum verhuisden hun huisdier mee konden nemen, maar daar is de laatste jaren verandering in gekomen. Uit meerdere onderzoeken is gebleken dat de aanwezigheid van huisdieren een heilzame werking heeft. Dat geldt in de eerste plaats voor de nieuwe bewoners die geen afscheid hoeven te nemen van hun geliefde hond, poes of vogel, maar ook in ruimere zin hebben huisdieren een positieve invloed op de gezondheid en het welzijn van de bewoners. Mensen voelen zich minder eenzaam en huisdieren zorgen voor plezier en afleiding. Uiteraard moeten de dieren wel passen in hun nieuwe omgeving, zij mogen andere bewoners niet tot last zijn en de zorg voor het huisdier blijft de verantwoordelijkheid van de eigenaar. Ook in Westerholm hebben huisdieren hun intrede gedaan, niet alleen als gezelschap van nieuwe bewoners, maar ook van medewerkers. In de volgende interviews wordt een aantal huisdieren met hun eigenaar aan u voorgesteld.

Mevrouw Kleinjan + Chap en Witty

Bewoner

Mevrouw Kleinjan is geboren in Sumatra. Tijdens de Japanse bezetting zat zij met haar moeder en broer in een kamp, haar vader zat in een kamp elders. Gelukkig werden zij na de oorlog herenigd en naar Nederland gerepatriëerd. Haar moeder kwam uit een groot gezin en mevrouw Kleinjan herinnert zich dat zij afwisselend bij verschillende ooms en tantes woonden tot haar vader een nieuwe baan kreeg in Frankrijk. Het grootste deel van haar schooltijd woonde zij in Neuilly-sur-Seine, vlak bij Parijs. Alleen de laatste paar jaar voor haar eindexamen woonde ze weer in Nederland. Frans was - niet verbazingwekkend - haar beste vak en dat ging zij dan ook studeren na een tussenjaar in Engeland. Haar ouders vonden het belangrijk dat zij ook het Engels goed leerde beheersen.

Het leraarschap trok haar niet aan, maar zij gaf conversatiecursussen voor volwassenen, waar zij veel voldoening uit haalde. Zij is in Haren terechtgekomen door het werk van haar man die architect was, een bureau had in Groningen en zelf het huis aan de Oosterweg heeft ontworpen waar zij jarenlang gewoond hebben met hun drie kinderen die inmiddels alle drie elders wonen.

Sinds vorige zomer woont mevrouw Kleinjan in het Beatrixhuys met bruine labrador Chap en van top tot teen witte poes Witty. Tot haar grote vreugde kon zij haar huisdieren meenemen. Zij straalt als ze vertelt hoe dat is gegaan. Haar hele leven heeft zij honden en katten gehad, ze weet niet beter omdat er in haar ouderlijk huis ook altijd huisdieren waren. Toen ze naar Westerholm ging verhuizen, was ze ervan uitgegaan dat ze afscheid zou moeten nemen van Chap en Witty, maar het bleek dat die ook welkom waren als de andere bewoners geen last van hen zouden hebben en mevrouw Kleinjan zelf voor hen zou zorgen. Wat dat laatste betreft: zij doet niets liever. Dankzij Chap en Witty kostte het wennen aan de nieuwe omgeving haar veel minder moeite.

Chap en Witty zijn aangenaam gezelschap. Poezen, zegt mevrouw Kleinjan, zijn over het algemeen slimmer dan honden, die een wat bescheidener voorstelling van zichzelf hebben. Witty is dus de baas, maar Chap lijdt daar helemaal niet onder. Mevrouw Kleinjan somt op waarom ze zo blij is met haar huisdieren: ze geven je het gevoel dat je nodig bent, je praat met ze en ze houden je in beweging. Chap wordt drie keer per dag uitgelaten en Witty geeft door de dag heen aan wanneer ze binnen en buiten gelaten wil worden via de tuindeur. En vooral: ze geven je een gevoel van rust.

Christa Idema + Pip medewerker

Christa is geboren in Groningen, opgegroeid in Borgercompagnie en nu woonachtig in Gieterveen, waar zij met haar man Erwin geniet van de rust en de ruimte. Hun oudste dochter is het huis al uit, hun jongste dochter nog niet. Christa is op een boerderij opgegroeid, te midden van dieren en daar kan ze eigenlijk niet zonder. Ze heeft tot op de dag van vandaag altijd een hond, poezen en kippen gehad.

Na haar middelbare schooltijd deed Christa een secretaresseopleiding, maar dat bleek eigenlijk geen goede keus. Haar hart lag veel meer bij de zorg, dat bleek toen ze min of meer per ongeluk bij Zorggroep Meander terecht kwam en daar begon als woon-zorgassistente. Het werken in die omgeving beviel haar zo goed, dat ze de zorgopleiding IG ging doen. In de loop van de jaren volgden meer opleidingen en inmiddels is zij verpleegkundige. De zorg voor mensen met dementie heeft vanaf het begin haar belangstelling gehad en is haar specialisatie geworden. Na vijftien jaar bij Zinn gewerkt te hebben op verschillende locaties, is Christa vijf jaar geleden overgestapt naar Westerholm, waar het haar goed bevalt.

Christa heeft veel fijne collega's, maar, zegt ze, haar fijnste collega is haar hondje Pip. Vanaf het moment dat Pip in haar leven kwam, heeft ze Pip meegenomen naar het werk. Gelukkig was dat nooit een probleem. Wie Pip één

keer gezien heeft, begrijpt onmiddellijk waarom niemand bezwaar maakte: Pip oogt niet alleen als een schatje, maar is het ook. Pip is een zogeheten boomertje. Dat is een klein hondje, niet van een bepaald ras, maar wel met een herkenbaar uiterlijk. Het zijn gewilde hondjes vanwege hun rustige karakter, waardoor zij geknipt zijn voor de zorg. Een bijkomend voordeel is dat zij geen allergische reacties bij mensen teweegbrengen. Vaak is een boomertje een kruising tussen een Shih Tzu en een Maltezer, zo ook Pip.

Op Kerstavond elf jaar geleden kwam een collega met Pip aan: die was als laatste over uit een nestje van negen. Christa aarzelde, zij moest het thuis wel overleggen, omdat er al een grote hond van achttien jaar oud was. Het eerste wat Christa's man Erwin zei, toen hij de piepkleine Pip zag, was "Je denkt toch zeker niet dat ik met zo'n hondje ga wandelen?!". Maar de dochters waren meteen gesmolten voor dit aandoenlijke kerstcadeau en Pip mocht blijven. De oude Ody moest wel even wennen, maar toen Christa op een goede dag thuis kwam en Pip aantrof boven op de buik van Ody, was de laatste twijfel verdwenen. Ody is al lang overleden, nu is poes Moeni Pips beste maatje. Als het even kan, liggen zij samen in de vensterbank te slapen op de lekkere schapenvacht.

Als Christa met Pip op het werk verschijnt, wordt Pip stevast als eerste begroet door collega's en bewoners, Christa komt op de tweede plaats. Pip neemt haar werk, het begroeten en opvrolijken van de bewoners, heel serieus. Zij weet precies bij wie zij wel en niet naar binnen mag en spant zich in om het iedereen naar de zin te maken. Inmiddels is zij wel een bejaarde dame geworden met haar elf jaren en is zij langzamerhand aan haar pensioen toe. Ze gaat tegenwoordig nog twee dagen per week met Christa mee. Gelukkig zijn er inmiddels meer collega's met hondjes en kan Pip gerust een snipperdag nemen.

En het antwoord op de vraag of Christa's man Pip ook wel eens voor een ommetje meeneemt, is volmondig ja!

Kennismaken met een bewoner

In het vorige nummer van het Huysmagazine heeft u kennis kunnen maken met een aantal bewoners van het Beatrixhuys. Nu is de beurt aan het Irenehuys en komt de heer Dallinga aan het woord.

De heer Dallinga is geboren in 1925 in Godlinze, een klein wierdedorp onder de rook van Delfzijl. Zijn vader had daar een boerenbedrijf. De heer Dallinga ging naar de HBS in Appingedam en daarna naar de landbouwschool in Groningen, waar hij in de kost was bij een familie in de Zwanestraat. De oorlog was wel een spannende tijd, zegt hij, maar je merkte er in het noorden van Groningen niet zo veel van. Behalve in de allerlaatste oorlogsdagen: toen waren er zestig Canadezen bij het gezin Dallinga ondergebracht en stonden er zes stuks geschut op hun terrein, gericht op Delfzijl dat nog bevrijd moest worden.

Dat was een indringende ervaring, maar nog veel indringender waren de jaren die er op volgden. De heer Dallinga werd van 1946-1949 als dienstplichtige soldaat uitgezonden met de artillerie-afdeling 3-6-R.V.A. naar wat toen nog Nederlands-Indië was. Aan de hand van de brieven die hij naar huis schreef, heeft hij vele jaren later, in 2006, een indrukwekkend verslag geschreven over zijn belevenissen in dat verre, vreemde land. Het verhaal eindigt met de vraag die velen van zijn divisie bezig hield toen zij in december 1946 weer terugvoeren naar Nederland: kunnen wij nog wel weer aarden thuis?

De heer Dallinga herinnert zich dat hij op de eerste avond vreemd aankeek tegen zijn familie, vooral tegen zijn jongere zussen, die in de drie jaar van zijn afwezigheid zo anders waren geworden dan hij ze zich herinnerde. Gelukkig slaagde hij er de daarop volgende jaren in zijn draai weer te vinden. Hij trouwde in 1952 en kon hij met zijn vrouw aan de slag op de boerderij van haar opa in Eenum. Zij kregen drie kinderen, twee zoons en een dochter. Toen zijn vader te oud werd voor het zware boerenwerk, nam de heer Dallinga het familiebedrijf over en verhuisde hij terug naar Godlinze.

Lange vakanties zaten er voor het gezin Dallinga niet in, maar zijn ontspanning vond de heer Dallinga in het uitzoeken van de geschiedenis van noordoost Groningen. Toen ten gevolge van de gemeentelijke herindeling de

gemeente Bierum werd opgeheven, heeft hij een omvangrijk en onderhoudend boek geschreven over de geschiedenis van Bierum en de vijf dorpen die onderdeel van de gemeente uitmaakten, waaronder Godlinze. Daarnaast heeft hij ter gelegenheid van het 75-jarig bestaan van de Rabobank in 1985 de geschiedenis beschreven van alle dorpen in noordoost Groningen waar de Rabobank een vestiging had.

Dit laatste deed hij in zijn hoedanigheid als bestuurslid van de Stichting Rabobank. Maar dit was zeker niet zijn enige nevenactiviteit. Hij heeft in de loop van zijn leven meer dan twintig 'bijbaantjes' gehad. Zo was hij onder meer betrokken bij de oprichting van de toneelvereniging in Godlinze die regelmatig uitvoeringen verzorgde. Sommige toneelstukken schreven hij en zijn vrouw samen zelf. Zijn ogen beginnen te glimmen als hij aan die tijd terugdenkt. Toen hij met zijn sociale activiteiten stopte, ontving hij een lintje van de koningin, dat vergezeld ging met vele briefjes van waardering die het leven van hem en zijn vrouw compleet maakten.

In 1992 verkocht de heer Dallinga de boerderij, zijn kinderen hadden niet voor het boerenbedrijf gekozen, en ging hij op zijn 67ste met pensioen. "Ik was mijn tijd vooruit", zegt hij met een knipoog. "In Godlinze is het altijd koud en in Haren zit je mooi dicht bij de cultuur", verklaart hij vervolgens, wederom met een knipoog, zijn keus voor een huis in de Spinozalaan aldaar. Samen met zijn vrouw maakte hij in de daarop volgende jaren vele reizen om in te halen wat hij in zijn werkzame leven had gemist. Zij hebben zo ongeveer alle landen in Europa bezocht.

Vorig jaar is zijn vrouw overleden en enige tijd later heeft de heer Dallinga zijn intrek in Westerholm genomen. "Het is heel jammer", zegt hij, "dat mijn vrouw niet meer kan genieten van alles wat we samen gedaan hebben, maar ik leef hier nu tevreden. Je moet niet alles willen."

Berichten uit de Bewonersraad

De Bewonersraad heeft in de zomermaanden niet vergaderd, maar de maandelijkse spreekuren op de derde vrijdag van de maand gingen wel gewoon door. In juli werd er zelfs een extra spreekuur gehouden in verband met de verschuiving van de warme maaltijd van de middag naar de avond. Achteraf bleek het extra spreekuur niet nodig, omdat deze verandering, gelukkig, niet tot grote problemen leidde.

De samenstelling van de Bewonersraad ondergaat in dit laatste kwartaal enige veranderingen. Eind oktober heeft de heer Pakker afscheid genomen. Vijf jaar hebben wij kunnen profiteren van zijn grote kennis op financieel gebied, wij zijn hem dankbaar voor zijn waardevolle inbreng. Eind november verwelkomen wij twee nieuwe leden namens de wijk in de Bewonersraad. In het volgende nummer van het Huysmagazine zullen zij aan u voorgesteld worden.

Graag willen wij het belang van ons spreekuur nog een keer benadrukken en ook de mantelzorgers en familieleden van bewoners uitnodigen om daar gebruik van te maken. Wij weten dat lang niet iedereen in de buurt woont. Daarom wijzen wij op de mogelijkheid om ons te bellen tijdens dat spreekuur (elke derde vrijdag van de maand tussen 11.00 en 12.00u) via het telefoonnummer van Westerholm 050 5342122 of een mailtje te sturen naar bewonersraad@westerholm.nl

Fotowedstrijd Strandbal Westerholm

In het voorjaar van 2023 heeft Westerholm een medewerkerstevredenheid onderzoek uitgevoerd. Het resultaat was het cijfer 8,1!

Als blijk van waardering voor het invullen van de vragenlijst hebben medewerkers een strandbal gekregen en konden meedoen aan een fotowedstrijd.

Vanuit de jury hebben wij met veel plezier alle creatieve foto's beoordeeld en de keuze voor de winnaar van de dinerbon was nog best ingewikkeld door alle mooie inzendingen.

Wij hebben een keuze kunnen maken en de winnaar is Verona Duursma met bijgevoegde foto. Redenen voor de keuze zijn o.a. originaliteit, zomers, humor, kortom we werden er meteen blij van!

Burendag Westerholm

Op zaterdag 23 september jl. was het nationale Burendag. Ook Westerholm heeft hier aandacht aan besteed. In de afgelopen jaren is het aangezicht in de Irenelaan/Beatrixlaan behoorlijk veranderd, van school, naar bouwput naar een nieuwbouwcomplex. Inmiddels zijn de tuinen aangelegd en staat deze prachtig in bloei. Er is een heus plein ontstaan tussen de Nicolaaskerk en Westerholm.

Het plein verdient een naam en een naambordje. Er is aan (buurt)bewoners gevraagd om mee te denken over deze naam. Dit heeft geresulteerd in een prijsvraag. Er waren veel inzendingen voor een nieuwe naam. De jury, bestaande uit de heer Bijl (namens bewoners Westerholm), Ina Ritsema (namens buurtbewoners) en Mariska Ennes (namens de St. Nicolaaskerk), heeft de winnende naam gekozen. Hein Holtkamp, bewoner van Westerholm en Agnes Kasemier, medewerker Westerholm hebben beiden dezelfde naam ingezonden en gewonnen.

Op burendag is de naam onthuld door de heer Bijl en Agnes Kasemier. Het plein heet nu:

VERBINDINGSPLEIN

Op Burendag werd ook de social hocker onthuld. Een groep vrijwilligers, bewoners en buurtbewoners hebben hier samen hard aan gewerkt. Zie voor het verhaal achter de social hocker blz. 10.

Tevens heeft Westerholm het cadeau van de Vrienden van Westerholm in ontvangst genomen. Dit cadeau, een waterdrinkplaats voor vogels, werd eerder op de opening vorig jaar geschonken.

Dankzij de stichting Vrienden van Westerholm konden alle bezoekers van de Burendag genieten van een gratis steekijsje van Ruben's Steekijskarretje.

Een muzikale noot werd verzorgd door het Hortus Duo.

Social Sofa – de levensbank

In de vorige uitgave van het Huys Magazine heeft u kunnen lezen over de totstandkoming van de Social Sofa.

Hoe zat het ook alweer?

Een Social sofa is een betonnen buitenbank die beplakt wordt met kleurige mozaïekstukjes. Social sofa's vindt u op vele plekken in Nederland en staan voor ontmoeting, sociale contacten en verbinding.

Drie-eenheid & ontwerp

De kleuren van het glas in lood van de Nicolaaskerk zijn als basiskleuren gebruikt. Op basis van de tekeningen van bewoners en kinderen is een ontwerp gemaakt. Zo zijn de bewoners van Westerholm en de kinderen van de Nicolaasschool hét onderwerp geworden in de zogeheten levensloop die is afgebeeld op de social sofa. Zo komen alle eenheden samen in de 'Levensbank'.

Start!

Zo'n 17 enthousiaste vrijwilligers startten op 20 juli dit jaar met een Workshop Mozaïeken. Onder leiding van Manon Ausems werd geleerd hoe te mozaïeken. In de middag was er een gezellige lunch en na de lunch mochten de vrijwilligers zelf aan de slag. En dat werd enthousiast ontvangen!

Afgelopen zomer is er keihard gewerkt en is er veel inzet getoond, de weekenden, avonden, niets was te gek! Uren mozaïeken, last van de rug, bloedende handen van het glaswerk. Deze groep was/is enthousiast! Foutjes werden hersteld en soms werden er hele delen overnieuw gedaan. Twee maanden later was de Levensbank af!

Op 23 september is de Levensbank onthuld op de Burendag. Deze is te bewonderen op het nieuwe VERBINDINGSPLEIN. Komt u de bank ook snel bewonderen?

Kennismaken met een buurtbewoner én medewerker Anneke Delhez

Het is juni 2023 wanneer ik een telefoontje vanuit Westerholm ontvang. Er vallen onvoorzien wat gaten in het zomerrooster van de receptie, of ik ervoor voel in die maanden mee te draaien zodat de receptie bezet blijft. Ik hoef er eigenlijk amper over na te denken en zo zit ik vanaf half juni tot begin september ineens op een heel leuke werkplek in Westerholm.

Wat waren het verrassend mooie werkdagen te midden van u allen. Werkdagen op, voor mij, heel vertrouwde grond. Ik werkte namelijk eerder op deze locatie, maar toen niet onder het dak van Westerholm, maar onder het dak van de Sint Nicolaasschool. De laatste jaren in de oude school was dat, bij pittige buien, onder een lekkend dak. Niet zelden verzamelden we alle emmers om het water op te vangen. Echter ondanks de gebreken van een te oud geworden schoolgebouw was het, ook toen, een heel sfeervolle en prettige werkplek.

Terug in de tijd en een stukje levensloop. Mijn wieg stond in Assen, maar vanaf mijn lagere schooltijd woonden we in Groningen, mijn ouders, mijn twee jongere broers en ik. Mijn vader was verbonden aan het doveninstituut en wij woonden ernaast in een enorm huis uit 1627. Heerlijke jaren waren het met altijd (dove) speelvriendjes rondom. Zo'n leven waarvan je als kind dacht dat het eindeloos zou duren. Maar dat bleek anders. Mijn vader werd ziek in mijn middelbare schooltijd. Wat aanvankelijk onschuldig leek, bleek A.L.S. (toen nog vrij onbekend). Mijn vader werkte door tot kort voor zijn overlijden eind 1973.

Mijn moeder verhuisde met mijn broers en mij een half jaar later naar de Beatrixlaan in Haren. Ondanks het grote verlies en gemis van mijn vader, had de verhuizing naar Haren ook onvoorzien fijne, leuke kanten. We woonden ineens in een 'gewoon' huis, in een gezellige straat met burens.

Een jaar later vloog ik uit. Het werd eerst een jaar Versailles en daarna een aantal jaren Amsterdam. De liefde bracht me terug naar Groningen. Ik belandde in het onderwijs en doorliep onder meer een jaarstage bij de Sint Nicolaasschool, met in die tijd Johan Hogenbirk als directeur. Wat heb ik mooie herinneringen aan dat jaar! Mijn wegen liepen na 5 jaar Groningen opnieuw naar elders. Het werden ook 5 jaren Den Haag, waar een zoon en dochter werden geboren en daarna 22 jaren in Hilversum.

Toen mijn moeder in 2012 wat meer zorg nodig had, verhuisde ze naar Westerholm. Haar eigen huis en tuin loslaten vond ze echter heel moeilijk. Hoe heerlijk was het, dat ik besloot terug te keren naar het noorden en haar huis over kon nemen. Natuurlijk maakte ik er 'mijn' plek van, maar ze kon blijven genieten van het huis en vooral de tuin en deed dat ook tot een maand voor haar overlijden eind 2016.

Zelf eenmaal gesetteld in het vertrouwde huis, rolde er een baan bij de Sint Nicolaasschool naar me toe. Dit keer niet voor de klas, maar op kantoor. Het beviel zo goed dat ik er ben blijven werken tot aan mijn pensioen zomer 2022. Een nieuwe fase in mijn leven diende zich daarna aan. Wennen was het, want wat miste ik het werk, al die leuke kinderen, hun ouders en natuurlijk ook de collega's. Gelukkig vond ik gaandeweg mijn draai en toen was er ineens ook die onverwachte vraag vanuit Westerholm begin juni jl. Met heel veel plezier heb ik deze zomer enkele 'gaten' in het receptie-rooster gevuld en genoten van de enorm prettige (werk)sfeer bij Westerholm. We boffen dat we, in een onrustige wereld, hier met elkaar zo'n fijne, mooie plek hebben om samen te leven en er voor elkaar te zijn. We gaan elkaar vast nog wel zien in en om Westerholm.

Met een warme groet,

Anneke Delhez

Vrienden van Westerholm

In het vorige magazine stelden de leden van de bewonersraad zich voor en zo ook de leden van de Raad van Toezicht. We kunnen niet achterblijven, we zijn geïnspireerd, ook doen dachten we. Bij deze. Hieronder kunt u iets over ons, door onszelf geschreven, lezen en zien wie bij welk verhaaltje hoort. Spreek ons vooral aan en laat horen wat u de kers op de taart zou vinden, daar zijn we op uit.

Janita Rutgers-Stoker, voorzitter

Ruim vijftien jaar ben ik betrokken bij Westerholm. Aanvankelijk als lid en later als voorzitter van de Raad van Toezicht. Nu schenk ik op een zaterdagmorgen koffie in het Grand Café en ben ik voorzitter van onze Stichting. De kleinschaligheid van Westerholm, die immers weinig bureaucratie met zich meebrengt, is voor mij een belangrijke reden betrokken te blijven bij deze vitale en eigentijdse instelling, die de bewoner centraal stelt.

Erna Poutsma-Smilde, secretaris

Ik ben geboren en getogen in Haren en na een afwezigheid van 35 jaar sinds 1995 weer terug in Haren. Toen ik in 2002 alleen kwam te staan, vond ik het logisch een alarmering aan te schaffen en Westerholm was daarvoor een goede keuze, omdat Westerholm huissleutels in eigen beheer heeft. Je werd toen meteen thuiszorgcliënt genoemd en daardoor kwam ik enkele jaren later voor de Thuiszorg als secretaris terecht in de Cliëntenraad, die nu Bewonersraad heet. Na de maximale tijd van 3x3 jaar in de CR, waarin ik betrokken was bij de oprichting van de Stichting Vrienden van Westerholm, was het fijn om daarin actief te blijven, ook weer als secretaris. In deze hele periode heb ik Westerholm goed leren kennen en ben blij dat we als Stichting regelmatig de bewoners een extraatje kunnen aanbieden

Wilbert Hoffstädt, penningmeester

Als buurtbewoner kende ik natuurlijk Westerholm. Dat werd intensiever toen ik met Dineke Katerberg aan de voet stond van Energiek Maarwold. En leuker ook trouwens. Van dat één kwam het ander en nu ben ik na een fikse ballotage penningmeester van de Vrienden geworden. En loop ik graag in en om Westerholm rond, ook om te horen wat voor u de kersen op de taart van het wonen hier zijn. Ervoor zorgen dat sommige van die vruchten echt genoten kunnen worden is waarom we er als bestuurders van de Vrienden met liefde tijd in stoppen.

Marijke Diesemer

Ik ben [Marijke Diesemer](#). Mijn geschiedenis met Westerholm begon in 2020, toen mijn moeder vanuit Deventer naar het noorden verhuisde om dichterbij haar kinderen te zijn. Ze had steeds meer zorg nodig en ze heeft de laatste maanden van haar leven in Westerholm gewoond. Mijn zus en ik zijn getroffen door de persoonlijke en goede begeleiding die mijn moeder kreeg. Na haar overlijden ben ik vrijwilliger geworden bij Westerholm, ik wandel wekelijks met een bewoonster tot groot genoegen van ons beiden en nu ben ik ook lid geworden van het bestuur van de Vrienden. Ik ben vooral bezig met het benaderen van bedrijven die ons willen sponsoren, spannend en leuk werk!

Els Bijster-van Brussel

Met Westerholm heb ik, [Els Bijster-van Brussel](#), in velerlei opzichten een lange relatie. Het gebouw zie ik al 35 jaar aan de overkant van mijn huis. Ik heb er de laatste 13 jaar van mijn werkcarrière gewerkt als activiteitenbegeleider. Met veel plezier heb ik er veel verschillende activiteiten georganiseerd, waaronder de Casparieconcerten. In de programmering van wat nu het vriendenconcert heet, ben ik nog steeds actief. Mijn schoonouders woonden jarenlang in Westerholm, evenals onze Amsterdamse tante. Onze kinderen deden er in de zomervakanties klusjes in de keuken en in de huishouding. Dit alles is lang geleden. Kortom ik was en ben nog steeds kind aan huis in Westerholm. Ik heb er vele voetstappen staan.

Met mijn bestuur wil ik me als vrijwilliger inspannen om de Vrienden van Westerholm een succes te laten worden voor onze bewoners.

Mariska Ennes-Boutier

Ik ben [Mariska Ennes-Boutier](#).

Vanaf 1976-2011 ben ik werkzaam geweest in Westerholm.

Daar heb met drie directies samengewerkt en met heel veel collega's de kar getrokken.

De bewoner van Westerholm heeft altijd centraal gestaan in ons werk. Ook al ben ik al vele jaren geen medewerker meer, ik ben tot mijn dood bevangen door het 'Westerholm virus'.

Ik ben dan ook heel blij bestuurslid te zijn van de Vrienden van Westerholm. En daarnaast nog vrijwilligersklusjes te mogen doen. Ik zie u vast nog wel in de wandelgangen.

Medewerkers even voorstellen...

Christa Hazelhoff

Ik ben Christa Hazelhoff en sinds eind augustus als vrijwilliger werkzaam op de eerste etage in Westerholm. Inmiddels zit ik in de laatste fase van mijn revalidatie na een ernstig ongeluk. Voor mij is Westerholm een passende plek om weer werkritme op te doen. Ik heb altijd al affiniteit gehad met oudere mensen, ook in mijn eigen vakgebied (apotheker). Ik ben dankbaar, het is mooi om iets te mogen betekenen en ook veel terug te krijgen. Spreek me gerust aan in de wandelgangen of op de eerste etage. Tot ziens!

Ellen Willems

Hallo, ik ben Ellen Willems en ben sinds 1 april werkzaam in Westerholm op de 2de etage als verzorgende IG. Ik woon in Haren en ben getrouwd met Erik. We hebben 2 kinderen (Anniek en Jorik) en 2 kleinkinderen (Jade en Emiel). Hiervoor heb ik 37 jaar gewerkt in Blauwbörgje met bejaarden met dementie.

Wij hebben sinds september een camper en het is de bedoeling om daar regelmatig mee weg te gaan.

Ik had zin in een nieuwe uitdaging en om dichterbij huis te werken. We zien elkaar vast in de wandelgangen.

Foktje Tel

Ik ben Foktje Tel en heb de afgelopen maanden vrijwilligerswerk in het Winkeltje van Westerholm gedaan.

Drie jaar geleden ben ik verhuisd naar Haren en ik vind het fijn om hier te wonen.

Voor de verhuizing heb ik ook enkele jaren als vrijwilliger gewerkt in een winkeltje van een ander verzorgingshuis. Dat heb ik met veel plezier gedaan.

Ik heb drie kinderen met aanhang en drie geweldige kleinkinderen. Daarnaast heb ik een hond en een kat, zie de foto. Verder heb ik hobby's zoals wandelen, fietsen en ga in januari a.s. een cursus keramiek doen.

Mijn naam is Hennie Stam en ik ben 52 jaar. Ik ben geboren in Groningen maar opgegroeid in Haren. Nu woon ik samen met mijn dochter in Schipborg. Ik werk sinds 1 april 2022 in Westerholm als woonzorgassistente. Ik heb het hier erg naar mijn zin en vind het vooral leuk om activiteiten te doen met de bewoners zoals wandelen, fietsen, bloemschikken of gewoon een leuk praatje maken. Ook heb ik een leuke werktijd met mijn collega's. In mijn vrije tijd vind ik het leuk om te winkelen, een boek te lezen, lekker uit eten te gaan, op het terras zitten en bij vrienden en familie te zijn.

Hennie Stam

Mijn naam is Sarina Luinge, ik ben nog maar 58 jaar, en ik woon met mijn man in het mooie Zuidlaren. We hebben samen 2 volwassen dochters, die ook al uit huis zijn.

Toch wonen we met z'n 5en, namelijk met 3 katten, dus het voelt goed.

In 2008 ben ik binnen Zorggroep Groningen in de zorg gaan werken als afdelingsassistent op een PG-afdeling, waar ik direct affiniteit had met de bewoners. Vervolgens heb ik de opleiding Helpende Zorg en Welzijn en Verzorgende IG afgerond en later de GVP-opleiding binnen Dignis. Dus ik heb een hele carrièreswitch gemaakt en veel ervaring opgedaan.

Voordat ik in de zorg ging werken, heb ik in sport/schoenenwinkels gewerkt.

Door mijn vriendin ben ik in de zorg gaan werken, mijn beste stap ooit! Dit is altijd mijn droom geweest.

Mijn functie binnen Westerholm is GVP'er en ik werk met veel plezier op de eerste etage.

Mijn wens is dat ik samen met collega's kan bijdragen aan het welbevinden van de bewoners, zoals eigenwaarde ervaren, kunnen en mogen zijn wie je bent, in je eigen woonomgeving. Het omgaan met mensen met dementie vind ik altijd een uitdaging: hoe kom je bij een bewoner over, wat speelt er en hoe kan ik de bewoner beter begrijpen.

De GVP-opleiding in 2019 was een welkome mogelijkheid om meer kennis/inzicht op te doen en handvatten te krijgen over hoe je kunt omgaan met speciaal gedrag van mensen met dementie. Aansluitend mag ik de GVP-expert opleiding ook nog volgen om nog meer verdieping te krijgen.

Naast mijn werk ben ik veel in onze tuin te vinden, altijd bezig met plantjes.

Daarnaast reis ik graag en ben ik ook veel in de natuur te vinden met mijn fotocamera.

Sarina Luinge

Boekbespreking

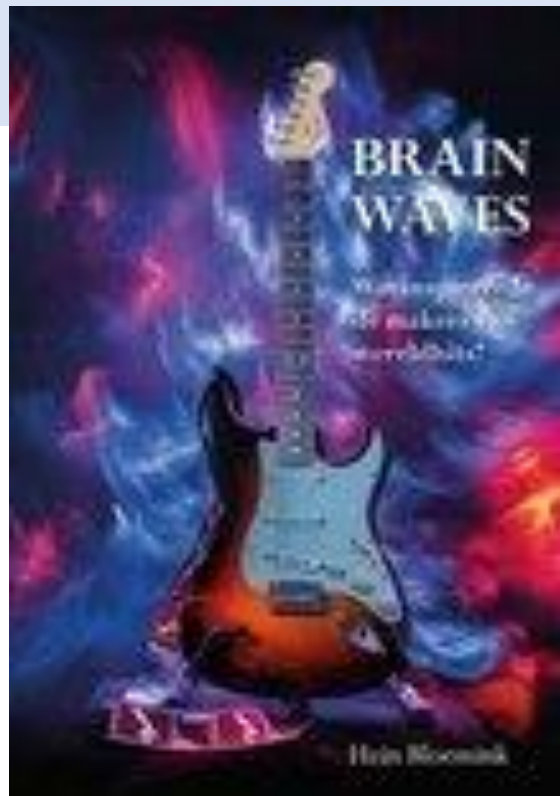
Hein Bloemink: Brainwaves

Grote kans dat u de auteur (her)kent. Maar een heel kleine kans dat u weet van zijn passie.

Inderdaad, Hein Bloemink is bekend als hoofdredacteur/uitgever van 'Haren de Krant' en zijn columns in die krant zijn lezenswaardig. Maar dat hij in zijn tienerjaren al muziekavonden verzorgde in wat we toen een bejaardenhuis ('de Zonnehof') noemden, is niet zo bekend. Dat hij schrijven kan bewees hij eerder met zijn boeken over Yesse, Ambon en nu met 'Brainwaves' dat in juni is verschenen bij uitgeverij Elikser en in de boekhandel te koop is.

Schreef hij eerder fictie, een mix van fictie en non-fictie, Brainwaves is heel anders of misschien ook totaal niet.

Hein, drummer, pianospeler en lid van een muziekgezelschap, schrijft zelf over dit boek:

'Wat inspireerde de makers van wereldhits? Inspiratie is een onmisbare factor in ons leven. Een gave van de natuur waarmee we uit de donkere diepten van ons (onder)bewustzijn ideeën kunnen ophijsen, waaruit kunst ontstaat. In Brainwaves gaat het over popmuziek. Het bedenken van een melodie, thema, tekst. Ik neem je mee in mijn zoektocht naar de inspiratiebronnen van beroemde hits. Ik behandel de ontstaansgeschiedenis van 41 songs; het zijn verhalen waardoor je ze waarschijnlijk nóg mooier gaat vinden. Ik hoop ook dat je door dit boek gaat geloven in jouw eigen creativiteit.'

Ik heb me door hem laten meenemen op zijn zoektocht. Een goed gefundeerde en wetenschappelijk verantwoorde zoektocht ontdekte ik. Van muziek weet ik heel weinig, sommige behandelde nummers kende ik niet eens. Maar toch, ik heb van dit boek genoten omdat het ontstaansproces van muziek en tekst ontzettend interessant is.

Kent u de link tussen Bach en Procol Harem ('A whiter shade of pale) of wist u dat de oorsprong van de tekst van 'Het land van Maas en Waal' (Lennart Nijgh/Boudewijn de Groot) in een kinderboek te vinden is? Zo staat dit boek vol weetjes en ontdekkingen. Een nuttige toevoeging is de QR-code aan het einde van ieder hoofdstuk, waardoor u direct de besproken muziek nog eens kunt beluisteren en herinneren.

Popmuziek tussen 1960 en 1980 is misschien niet iets dat bovenaan u leeslijst staat. Maar dit culturele monumentje verdient zijn lezer. Niet om achter elkaar uit te lezen, maar af en toe hoofdstukgewijs en je opnieuw te verhouden tot de muziek die vast en zeker nog ergens in de krochten van uw geheugen is opgeslagen. Dit boek is uit passie en met passie geschreven. Het moest, zegt de auteur zelf.

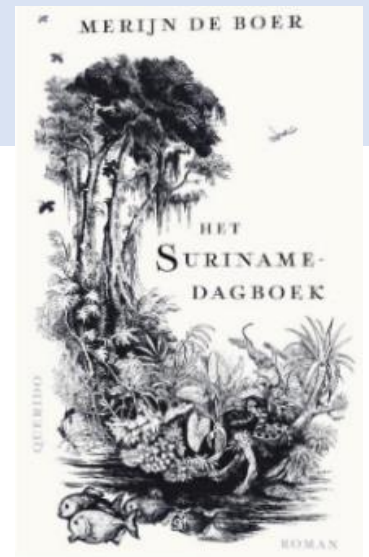
Met december voor de deur is het ook een mooi cadeau-idee. Maar voor het weggeven zou ik er lekker zelf nog even in grasduinen. U wordt als gever en als lezer niet teleurgesteld.

Boekbespreking

Het Surinamedagboek. Merijn de Boer. Amsterdam, 2023

Suriname: Slavernijverleden, Keti Koti, Excuses, Herstelbetaling ... Ja, daar gaat (terecht) de aandacht naar uit in deze tijd.

Maar er is ook een andere kant. Suriname is gewoon een prachtig land om naartoe te gaan en erdoor te reizen. En dat komt sterk naar voren in 'Het Surinamedagboek' van Merijn de Boer. De schrijver neemt u mee op een vaartocht door het binnenland van Suriname en hij vertelt daar heel ontspannen over in een prettig leesbare stijl. Min of meer bij toeval krijgt hij de reis gratis aangeboden door een (eenmans)stichting die zich inzet voor de promotie van de Surinaamse schrijver Albert Helman, die een halve eeuw geleden een reis naar de binnenlanden ondernam en daarover het boek 'Het eind van de kaart' schreef. Dat boek wordt a.h.w. de routeplanner voor het reisgezelschap, waarvan Merijn deel uitmaakt. Hij observeert en noteert, laconiek en met humor: de reisgenoten met hun (on)hebbelijkheden, de inlandse gidsen, de inspanningen en tegenslagen (constant regen), de overweldigende natuur, kortom alles wat je van een reisverslag mag verwachten. Merijn komt al gauw tot de ontdekking dat zijn reisgenoten op één na niets van Helman afweten, diens boek niet gelezen hebben en er eigenlijk ook niets over willen horen. Er zijn er zelfs die al afhaken voor de reis goed en wel begonnen is. – p.32. *Ik heb later begrepen dat die twee ietwat ordinaire vrouwen door mijn verhaal over de ontberingen en de regen, op dat moment hebben gezegd dat ze niet meer meegingen. Ze bleven liever in Paramaribo, bij het zwembad.* Zoals dat in een groep op reis gaat, ontstaan er wrijvingen, maar ook vindt er gaandeweg verbredering plaats en respect voor elkaars inbreng. Met de wat oudere André Korevaar (hoogleraar economisch publieksrecht, beetje excentriek, grote panamahoed, neemt veldbed en flessen wijn mee) kan Merijn het vanaf het begin goed vinden. Met Julius, op pad gestuurd door zijn vrouw die vond dat hij er eens uit moest om 'mannendingen' te doen, verloopt het contact stroever. De man lijkt zich erg ongemakkelijk te voelen, totdat halverwege de reis er een soort ommekeer plaatsvindt.

'Dan loopt hij stoer zonder T-shirt rond, wil alleen buiten in een hangmat slapen in plaats van een hut en wil met de gids op jacht gaan. De tocht stroomopwaarts door het oerwoud en langs inheemse dorpjes en stopplaatsen, meestal in de stromende regen, wordt begeleid door inheemse bootsmannen. –p.67. *Eentje zat helemaal achterin, aan het roer, en de ander op de plecht. Degene voorin is de 'kulaman'. Zijn taak is het om aan de stuurman te seinen waar de sula's (stroomversnellingen) zijn.* En hoe verder ze komen, hoe lastiger en groter de watervallen en stroomversnellingen worden. Het gezelschap moet dan de boot uit, de bagage over land meesjouwen en een eind hogerop weer inschepen. Halverwege de reis (zo'n 70 km vanaf de grens met Brazilië) kunnen ze wat op adem komen in de plaats Palumeu, waar een luxe resort is. Hier is ook een vliegveldje, waar toeristen uit Paramaribo afgeleverd worden. – p.130. *Van een afstandje keken we toe hoe een nieuwe lading landgenoten een voor een op het vliegtuigtrapje stapte. Veel melkwitte of juist roodverbrande armen en benen, veel hemden en korte broeken, veel slungelachtige mannen en veel vrouwen met eenzelfde kortgeknipt kapsel als Tonnie.* Tja, en dan moeten we Noor natuurlijk noemen. Een cultureel antropoloog, die Merijn tegenkomt in een van de dorpjes. Haar onderzoek is bijna afgerond en dan gaat ze terug. Ach, die romantische Merijn: hij fantaseert zich al een romance, terwijl hij haar maar even gezien en gesproken heeft. Maar op de terugweg besluit Noor mee te varen in plaats van het vliegtuig te nemen. Hoe dat afloopt? U moet het zelf maar lezen; het boek ligt op de leestafel.

FB

Prijsvraag Vogelverbeelding

'De oproep om het vogelleven rond Westerholm te observeren en creatief te verwerken heeft niet tot een stroom aan inzendingen geleid. We hebben prachtige foto's gezien en een bijzonder schilderij van mevrouw Tekenbroek. Gezien het geringe aantal inzendingen hebben we geen winnaar uitgeroepen. Maar het schilderij was wel de meest bijzondere inzending. Die hebben we beloond met een mooi vogeltje uit de Wereldwinkel. We willen alle inzenders van harte bedanken.

Friso Bavinck / Henk Boomker

Boekbespreking

'De Duiker'; tweede thriller van Mathijs Deen.

Grote kans dat u de auteur (her)kent. Maar een heel kleine kans dat u weet van zijn passie. Inderdaad, Hein Bloemink is bekend als hoofdredacteur/uitgever van 'Haren de Krant' en zijn columns in die krant zijn lezenswaardig. Maar dat hij in zijn tienerjaren al muziekavonden verzorgde in wat we toen een bejaardenhuis ('de Zonnehof') noemden, is niet zo bekend. Dat hij schrijven kan bewees hij eerder met zijn boeken over Yesse, Ambon en nu met 'Brainwaves' dat in juni is verschenen bij uitgeverij Elikser en in de boekhandel te koop is.

Schreef hij eerder fictie, een mix van fictie en non-fictie, Brainwaves is heel anders of misschien ook totaal niet. Hein, drummer, pianospeler en lid van een muziekgezelschap, schrijft zelf over dit boek:

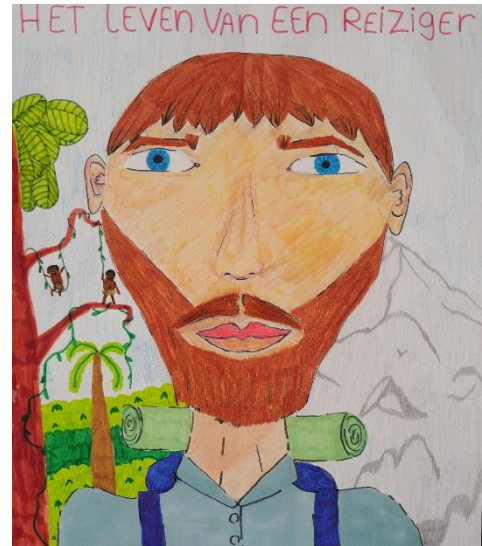

Levensboek in stripverhaal

De afgelopen maanden zijn leerlingen van een van de brugklassen van het Harens Lyceum bezig geweest met een bijzonder project. In samenwerking met 't Clockhuys, Centrum voor Kunst en Cultuur, hebben de leerlingen bewoners van Westerholm geïnterviewd over hun levensverhaal. Onder begeleiding van CKC-kunstdocent Coen Vosveld hebben de leerlingen dit verhaal tot leven gebracht in een getekend stripverhaal. Ook tekendocent Pete Silverstein van het Harens Lyceum was hierbij betrokken en iedereen is zeer enthousiast over de mooie samenwerking en het resultaat.

De expositie van de striptekeningen heeft in Westerholm, het Harens Lyceum en 't Clockhuys gehangen. Tijdens de opening van de expositie in Westerholm zijn een aantal van de deelnemende leerlingen en een bewoner geïnterviewd door Haren de Krant, zie de volgende link: <https://www.harendekrant.nl/nieuws/super-birkie-het-leven-van-johan-hogenbirk-in-een-strip/>

Daarnaast heeft OOGTV een reportage gemaakt over dit project. Het filmpje is terug te zien d.m.v. de volgende link: <https://www.oogtv.nl/2023/07/leerlingen-harens-lyceum-maken-stripverhaal-van-bewoners-zorgcentrum-westerholm/>

De intentie van alle drie de samenwerkende organisaties is om dit mooie project tot een jaarlijks terugkerend evenement te ontwikkelen. Het verbindende effect tussen jong en oud, via de kunst, en tussen de verschillende organisaties is een waardevolle toevoeging in het dorp Haren.

Exposities Westerholm

De afgelopen maanden waren er in de vitrines exposities te zien van Joop Wolff en Marja Venhuizen. Zij stellen zich graag aan u voor

Joop Wolff-FotoGrafiek

Ik ben geboren in Amsterdam, op mijn 18e naar Groningen gekomen om te studeren, vader geworden en nooit meer weggegaan uit het noorden. Getroffen door de kracht van beeldende kunst ben ik altijd bezig met zoeken naar mogelijkheden om mijn inspiratie te verbeelden.

Ik fotografeer sinds mijn 11^e. Vanaf mijn 20^e werkte ik in de donkere kamer, waarin ik foto's de sfeer gaf die ze naar mijn idee behoeften en ontdekte nieuwe beelden in mijn beelden.

Mensen als Günther Spitzing inspireerden me met hun fotografische bewerkingstechnieken, waardoor mogelijkheden ontstonden om aan de beperkingen van het gegeven beeld te ontsnappen. Bij Guillaume Pool volgde ik mijn eerste donkere-kamercursus en exposeerde ik voor het eerst, als lid van de cursusgroep.

Op heel andere wijze ben ik ook geïnspireerd door Yann Arthus-Bertrand die er in slaagt om fotografie juist zonder enige bewerking te laten ogen als kunstcreaties. De laatste decennia ben ik hernieuwd gegrepen door de mogelijkheden om beelden grafisch te bewerken, niet langer in mijn donkere kamer, maar op de computer. Nooit blijkt een foto alleen maar een goede weergave van het gefotografeerde. Naast de primaire weergave bevatten beelden structuren of details die me treffen en meenemen in nog niet geziene werkelijkheden, die daar kennelijk al beschikbaar waren.

Het verschil tussen de werkelijkheid en de verbeelding van die werkelijkheid heeft me van jongs af aan geïntrigeerd. In mijn werk als klinisch psycholoog-psychotherapeut ben ik gehecht geraakt aan de fundamentele subjectiviteit van de ervaren werkelijkheid.

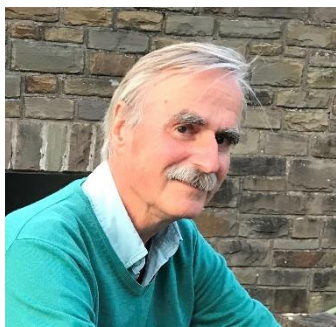
Soms blijf ik in mijn grafische bewerking dicht bij het oorspronkelijke beeld, maar vaker ontstaat een niet gemakkelijk herleidbaar nieuw beeld.

Een tijd heb ik geworsteld met de vraag of ik moet uitleggen hoe een beeld tot stand is gekomen. Vooral in het begin had ik die behoefte sterk, uit enthousiasme en verwondering, maar tegelijkertijd gruw ik van kunst die pas gaat spreken als zij wordt verklaard.

Een kunstobject moet in staat zijn zelfstandig de aanschouwer te boeien. Uiteraard kan een verhaal iets toevoegen aan inzicht in de achtergrond van de wording ervan, maar het moet niet nodig zijn, geen voorwaarde zijn voor de genietbaarheid.

Ik hoop dat mijn inspiratie zichtbaar en aanstekelijk is.

www.joopwolff.nl

Marja Venhuizen - Beelden

Al vanaf mijn kindertijd was ik aan het tekenen, knutselen met diverse materialen en stond ik er op m'n neus bij wanneer mijn vader met zaag, hamer en beitel bezig was.

Na mijn opleiding tot leerkracht speciaal onderwijs volgde ik lessen op het gebied van boetseren naar model op het kunstencentrum in Groningen. Naast mijn parttime baan ben ik in mijn atelier beelden gaan maken van keramiek. Daarbij heb ik me gespecialiseerd in het raku-stoken, een techniek waarbij een beeld van klei, van een glazuurlaag voorzien, in een buitenoven bij 1000 graden gebakken wordt. De laatste jaren ben ik ook met glas gaan werken, vooral met de tiffany-techniek en met glasfusen (het versmelten van verschillende lagen glas).

In de vitrinekast heeft u mijn beelden gezien van keramiek en glas. Inspiratie vind ik in thema's als emotie, verbinding, groei en vergankelijkheid. Daarbij streef ik naar eenvoud en balans tussen sterke lijnen en boeiende vormen en zoek daarbij materiaal voor de beste 'verbeelding'.

Vanaf 2005 ben ik lid van Kunstcollectief de Waaier. Eens in de 5 à 6 week komen wij bij elkaar en krijgen dan een opdracht van kunstenaar Karin Hardonk. De volgende bijeenkomst presenteren wij dan het resultaat 'van gedachtegang tot beeldvorming'.

Voor meer informatie kunt u kijken op de website van de Open Ateliers Haren www.openateliersharen.nl
www.kunstcollectiefdewaaier.nl
en mijn eigen website www.marjavenhuizen.nl

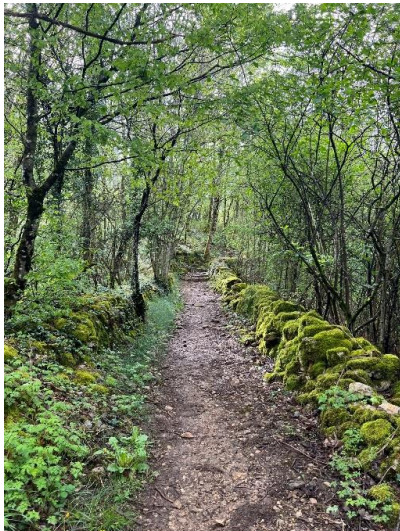
Column Job-Jan ten Horn - Geestelijk Verzorger

Pelgrimstocht naar Rome

Ik loop door de regen in een bos en ik ben verdwaald. Ik voel me onrustig, waar moet ik heen? Er staan geen bordjes die de weg aangeven en de app op mijn telefoon werkt niet. Ik loop een stukje terug om te kijken of ik een afslag heb gemist. Nee, niks te zien. De onrust groeit en ik voel me een held op sokken. Het is dag drie van mijn pelgrimstocht. Hoe ga ik dit drie maanden volhouden?

Vol bravoure heb ik thuis aan iedereen verteld dat ik op pelgrimage ga. Wandelen van Maastricht naar Rome. Door de Ardennen, de uitgestrekte vlaktes van Franse platteland, de Zwitserse Alpen over en later door de Toscaanse heuvels. Om uiteindelijk in Rome aan te komen. En ja, ik ga het alleen doen, een van de meest gestelde vragen in die tijd. Deze jongen kan heel de wereld aan.

Dat blijkt in een regenachtig en koud Belgisch bos toch wat anders te zijn. Ik eet een mueslireep, neem een paar slokken water en kijk eens rustig om me heen. Heel veel wijzer word je er niet van, het is allemaal bos. Nog maar eens de app op mijn telefoon proberen. Nee, geen bereik. Ik kan in de app nu wel de kaart van het gebied zien, maar heb geen idee waar ik me bevind. Dit schiet lekker op. Wel uren heb ik naar de kaart zitten kijken. Voor mijn gevoel althans. In realiteit vond ik vrij snel de weg weer terug.

Twintig kilometer later arriveer ik in een klein dorp. Bij de kerk klop ik op een grote deur. Die, godzijdank, opengaat. Een zucht van verlichting gaat door mij heen. Er is iemand thuis en ik kan hier overnachten. En ik kan er niet alleen overnachten, er is een warme douche, eten en zelfs een Belgisch biertje. De regen en de onrust van het bos liggen mijlenver achter me.

Deze dag ben ik een pelgrim geworden. Deze dag markeert de overgang van wandelaar naar pelgrim. Wat het precies betekent om pelgrim te zijn weet ik eigenlijk niet. Daar kom ik onderweg misschien nog wel achter. Wat ik nu wel weet is dat verdwalen en regen erbij horen. En de weg terugvinden en gastvrij onthaald worden gelukkig ook.

Pelgrimstocht naar Rome

Ik kan het niet laten deze ervaring toe te passen op het leven. Het leven staat immers bol van overgangsmomenten. Van kind naar ouder, van vrijgezel naar echtgenoot, van werknemer naar pensionado en van echtgenoot naar weduwnaar. Het zijn overgangen die ieder mens, in welke vorm dan ook, meemaakt. En dan is het soms best zoeken naar de 'juiste' weg. Voor zover die bestaat ...

Het doet me denken aan een verhaaltje uit de 'Tao van Poeh'. Een prachtig boekje van Benjamin Hoff waarin Winnie-de-Poeh de basisbeginselen van het Taoïsme worden uitgelegd. Het verhaaltje gaat als volgt:

"De zaak is", zei Konijn, "dat we op de een of andere manier verdwaald zijn." Ze zaten een beetje uit te rusten in een zandkuiltje op de heuvel in het Woud. Dat zandkuiltje begon Poeh allang te vervelen en hij verdacht het kuiltje er eigenlijk van dat het hen achtervolgde, want welke kant ze ook uitliepen, ze kwamen altijd weer bij het zandkuiltje uit, en telkens als ze het door de mist heen weer in het oog kregen, zei Konijn triomfantelijk: "Nu weet ik waar we zijn", en dan zei Poeh treurig: "Ik ook" en Knorretje zei niets.

"Nou", zei Konijn na een lange stilte waarin niemand hem bedankte voor de prettige wandeling die hij ze bezorgde, "we moesten maar eens verder gaan, vind ik. Welke kant zullen we proberen?"

"Wat denk je ervan", zei Poeh bedachtzaam, "als we eens, zo gauw we uit het gezicht van deze kuil zijn, probeerden hem terug te vinden?" "Wat heb je daaraan?" zei Konijn. "Wel", zei Poeh, "we zoeken nu almaar naar ons huis en we vinden het maar niet, en nou dacht ik, als we nou eens naar deze Kuil zochten, dan vonden we die vast ook wel niet en dat zou al een Mooi Ding zijn, want dan konden we misschien wel eens iets vinden waar we niet naar zochten en dat was dan misschien juist iets waar we wel naar zochten."

"Ik zie er niet veel in", zei Konijn ... "Als ik van deze Kuil vandaan liep en ik liep er dan meteen weer heen, dan zou ik hem natuurlijk vinden." "Maar ik dacht dat je dat misschien niet zou doen", zei Poeh, "'t Is maar een idee."

DE HISTORIE VAN WESTERHOLM

DE ELEKTRISCHE TRAM DOOR EPPO VAN KOLDAM

Van 1921 tot 1939 reed er een elektrische tram van Groningen door Haren naar het station De Punt. Dit station stond aan de Parallelweg in Glimmen, dichtbij de spoorwegovergang in de Zuidlaarderweg. De lijn van Groningen naar Haren was een compensatie voor de annexatie van Helpman per 1 januari 1915 door de gemeente Groningen. Het gedeelte van Haren naar Glimmen werd door de gemeente Haren zelf betaald.

Maar wat heeft die tram nu met Westerholm te maken? Dat zit zo. Net als een speelgoedtrein rijdt een tram op gelijkstroom. Dat betekent dat een transformator nodig is om van de wisselstroom op een elektriciteitsnet gelijkstroom te maken. Zo'n transformator plaats je het liefst een beetje midden op het traject. Zo moest de gemeente Groningen dus zorgen voor een transformatorstation in het dorp Haren. Na enige geharrewar met de exploitanten van de in 1917 opgeheven paardentramlijn van Zuidlaren naar Groningen kocht de gemeente Groningen een terrein vlak ten zuiden van het dorp. Dit terrein liep van de Rijksstraatweg tot de Westerse Drift. Midden op dit terrein werden vervolgens een transformatorstation, een werkplaats en een dienstwoning gebouwd.

Door de bebouwing midden op het terrein bleven zowel aan de kant van de Westerse Drift als aan de kant van de Rijksstraatweg forse stukken van het terrein over. In 1933 verhuurde de gemeente Groningen het perceelsgedeelte aan de Rijksstraatweg aan de heer Hüsemann ten behoeve van de oprichting van een benzine-vulstation en in 1936 werden op het gedeelte aan de Westerse Drift drie dubbele landhuizen gebouwd (als u in het grand-café zit, kijkt u tegen de achtertuinen aan).

In 1939 kwam een einde aan de elektrische tram. Het transformatorgebouw met woning werd afgebroken. Enige jaren later – midden in de oorlog – kochten de Jozefparochie en de Rijkers-Lubbers Stichting het terrein en nog twee zuidelijker gelegen percelen. Uiteindelijk werd op een gedeelte van dit grote terrein Westerholm gebouwd.

Ik denk dat het transformatorstation ongeveer gestaan heeft op het parkeerterreintje tussen het Irenehuys en het Beatrixhuys.

Op de foto de laatste rit van de tram in 1939 door Haren. De beide agenten staan voor het oude gemeentehuis op de hoek van de Rijksstraatweg en de Meerweg (nu winkelcentrum De Brinken)

Linda Goes is freelance redacteur en tekstschrijver. Ze werkt voor diverse opdrachtgevers en heeft daarnaast een eigen blogmagazine over tuinieren: www.detuinenvanharen.nl

Linda woont met haar gezin en hond in Haren en geniet bijna dagelijks van de mooie tuin van Westerholm als ze langs fietst of loopt.

Al ruim een jaar genieten bewoners, bezoekers én omwonenden van de nieuwe parkachtige tuin rondom het Beatrixhuys. Ontworpen door ontwerp bureau Snoek Puur Groen en vakkundig aangelegd door de hoveniers van Bartelds Hoveniersbedrijf. Wekenlang volgden we de vorderingen van de aanleg op de voet en genoten we van de eerste bloeiende planten en nog jonge bomen. In deze rubriek lichten we per keer een aantal van die mooie planten, bomen en heesters toe.

Stipa tenuissima ‘Pony Tails’

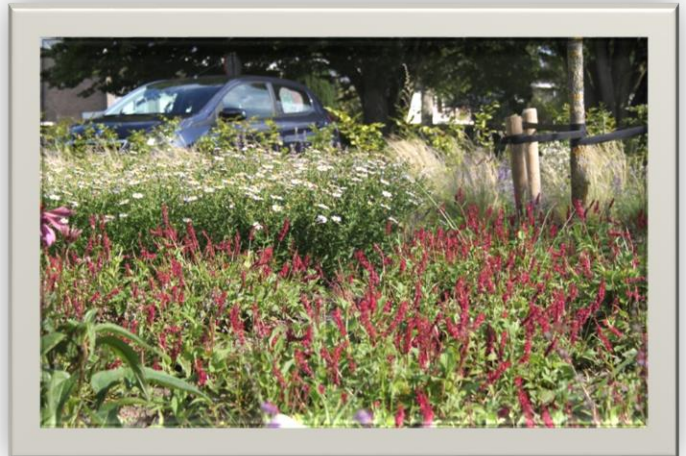
Stipa tenuissima ‘Pony Tails’, oftewel vedergras, is een groen gras met lichte pluimen die lijken op paardenharen. Het is een van de lagere siergrassen die u vooral in grote groepen ziet of als weefplant tussen bloeiende planten wordt geplaatst. Met zijn millimeter dunne loof en luchtige pluimen lijkt hij wel te dansen in de wind en brengt deze zwierige plant lucht en beweging in de border. In vergelijking met andere siergrassen laat Stipa zich al vroeg in het jaar van zijn beste kant zien. Het frisgroene blad komt al in het voorjaar omhoog en de plant kan vanaf mei -juni beginnen te bloeien.

Stipa komt oorspronkelijk voor in Argentinië en de zuidelijke staten van de VS en wordt ook wel Mexicaans vedergras genoemd. Het is een makkelijke plant die zeer goed tegen droogte kan: Stipa groeit zelfs in de woestijn en is een onmisbare plant in een droge prairietuin. Gelukkig verdraagt hij ook vorst, tot ongeveer 15 graden onder nul, waardoor hij zich in het wisselende klimaat van Nederland goed staande houdt.

Nou ja, staande ... Helaas heeft vedergras wel de neiging om uit elkaar te vallen na een flinke regenbui. Vooral als het gras al wat hoger is en weinig steun ondervindt van omringende hogere planten bestaat de kans dat hij volledig platslaat tegen de bodem na een stortbui. Daarbij worden de tere en lagere planten om hem heen niet ontzien. De truc om dit te voorkomen is terug snoeien na de bloei en na de winter. Dat houdt ook de zaailingen in toom, want Stipa zaait zich makkelijk en graag uit. Gelukkig vinden de zaad etende vogels dat helemaal geen probleem.

Wat groeit en bloeit er in de tuin van Westerholm?

Persicaria amplexicaulus 'Blackfield'

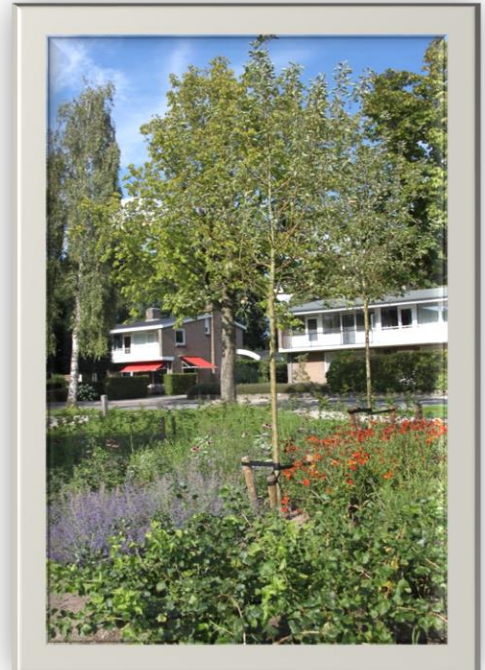
Persicaria, ook wel bekend als duizendknoop, is een vaak toegepaste plant in borders en tuinen. Zeer begrijpelijk, want *Persicaria amplexicaulus* is een schitterende nazomerbloeier die zowel in groepen als solitair zorgt voor kleur en structuur op een moment dat de meeste vaste planten over hun hoogtepunt heen zijn. Er zijn verschillende varianten maar met hun dieproze tot bijna rode kleuren zorgen ze allemaal voor een vurig wow-effect tijdens de korter wordende dagen.

In de tuin van Westerholm vormen de groepen *Persicaria* een sierlijke eenheid met de eerder genoemde *Stipa* en de blauwpaarse bloemen van *Nepeta x Faassenii* 'Six Hills Giants'. Doordat tussen de groepen door roze zonnehoedjes (*Echinacea purpurea*) vrolijk staan te stralen heeft de beplanting een natuurlijke uitstraling, alsof het zó is komen aanwaaien.

Soms zijn mensen bang dat duizendknoop een woekeraar is of zelfs een onkruid. Vooral de inheemse variant adderwortel en het verwante perzikkruid hebben die naam. Het klopt dat duizendknoop op een fijne standplaats zich goed kan uitbreiden. Adderwortel gedraagt zich dan na verloop van tijd als een bodembedekker.

Woekeren is een te groot woord. De plant laat zich goed verwijderen en duikt niet ineens onverwacht op andere plekken. De enige duizendknoop die we liever niet tegenkomen in de tuin is de Japanse duizendknoop. Want ja: dat is echt een lastig uit te roeien woekeraar. Gelukkig hebben de *Persicaria amplexicaulus* varianten alleen maar voordelen: makkelijk, mooi, sterk en passend in vele combinaties!

Wat groeit en bloeit er in de tuin van Westerholm?

Malus domestica 'Groninger Kroon'

Niets is zo leuk als oogsten uit eigen tuin. U als bewoner, bezoeker of omwonende van Westerholm zit wat dat betreft eerste rang dankzij de aangeplante fruitbomen en -struiken in het nieuwe gedeelte van de tuin.

Hoewel de tuin nog jong is en de nieuw aangeplante bomen nog even mogen doorgroeien naar hun volwassen vorm, heeft de appelboom 'Groninger Kroon' (Malus domestica) dit jaar al een paar appeltjes geproduceerd als voorproefje op de komende jaren. De Groninger Kroon is een heel oud ras, maar nog steeds populair omdat het een sterk ras is die weinig onderhoud vraagt. De appels zijn eetbaar uit de hand, maar vooral erg lekker om verse appelmoes van te maken.

Fruitbomen zijn niet alleen leuk in het najaar als er geoogst kan worden. Ze zijn ook belangrijk voor bijen, vlinders en andere bestuivers in het voorjaar. Met zijn mooie witte bloemen lokt hij de insecten die zo hard nodig zijn voor een goede vruchtzetting. Daarbij wordt de Groninger Kroon ondersteund door de twee soorten sierappels in de tuin: Malus evereste en Malus sylvestris (wilde appel). Met hun grote wolken witte bloemen vormen ze de voorbode van het nieuwe voorjaar en de belofte van een goede oogst in het najaar!

In ontmoeting met elkaar

Activiteiten bij Westerholm

Activiteiten

Elke dag samen koffiedrinken in de huiskamers en het Grand Café vanaf 10.00 uur. In het weekend vanaf 10.30 uur.

Het restaurant, voor de warme maaltijd, is dagelijks geopend van 17.00 tot 18.30 uur.

Maandelijks zijn er borreluurtjes, gezellige avonden en een herensociëteit.

U kunt meedoen aan spelletjesmiddagen met sjoelen, rummikub, scrabble, dammen.

Wekelijks is er koersbal, biljarten of koor. Hier kunt u lid van worden.

Er zijn creatieve activiteiten zoals kleuren, kaarten maken, bloemschikken.

U kunt met elkaar in het Grand Café kijken naar natuurfilms, muziek- en speelfilms.

Er zijn concerten, workshops en lezingen over allerlei onderwerpen.

Wekelijks bieden we 'Meer Bewegen' met begeleiding aan in de huiskamers en de fitnessruimte.

Om de week is er een voorleesmiddag op de maandag in het Wijkhuys.

Voor bewoners van Westerholm en bewoners in de wijk organiseren wij diverse activiteiten. Deze zijn afgestemd op de wensen van onze doelgroep. De activiteiten worden in kleinere of grotere groepen aangeboden in de huiskamers en in het Grand Café.

Agenda

In ons activiteitenoverzicht kunt u lezen wat er georganiseerd wordt. Verder kunt u ons activiteitenoverzicht vinden in het folderrek in de centrale hal, lezen in het Grand Café of op onze website: www.westerholm.nl

Tips

Ideeën en wensen voor een activiteit kunt u laten weten aan het Hospitality team: Janneke Sloot en Verona Duursma. Zij zijn bereikbaar via onze receptie: 06-31134985 of hospitality@westerholm.nl

Faciliteiten

Het activiteitenprogramma en de mededelingen zijn af te halen uit het folderrek in de centrale hal. Belangstellenden kunnen deze informatie ook vinden op onze website: www.westerholm.nl

Grand Buffet Westerholm

Het Grand Buffet op de begane grond is elke dag geopend van 11.00-14.30. In het Grand Buffet vindt u uw brood(beleg), zuivel, drinken, tussendoortjes, toiletpapier, afwasmiddel, afvalzakken en vochtige doekjes. Ook zijn hier de koelverse maaltijd en de broodmaaltijd verkrijgbaar.

Pedicure

Bewoners in Westerholm kunnen zelf een pedicure regelen. Heeft u nog geen pedicure en heeft u een nodig, vraag dan uw EVV'er. Deze weet welke pedicures regelmatig in Westerholm komen.

Kapper

Mevrouw Hegge is op dinsdag- en donderdagmorgen in Westerholm. Afspraken gaan via de receptie.

De kaasboer staat elke dinsdagmiddag om 14.30 uur met zijn kaasbus bij Westerholm. Hij staat bij de hoofdingang van Westerholm.

Bloemenverkoop door 'petit Monique' elke vrijdagochtend om 10.00 uur in de centrale hal bij de receptie.

Duo scootmobiel en duo fiets

Samen erop uit? Wat is er gezelliger! In Westerholm hebben we een duo scootmobiel en een duo fiets beschikbaar. Zodat u samen op stap kunt, terwijl er maar één bestuurder nodig is. Hierdoor is het altijd mogelijk iemand mee te nemen die niet per se hoeft te rijden. U kunt de scootmobiel en fiets reserveren bij de receptie van Westerholm. Voordat u pad gaat, krijgt u een korte instructie over het gebruik, zodat u vertrouwd en veilig de weg op kunt. De scootmobiel en fiets zijn door ons verzekerd en wij zorgen ervoor dat u goed zichtbaar bent met een reflecterend vest over de stoel van het scootmobiel.

Belevissen van het Wijkteam

Een wandeling met ..... mevr. Bloemen-van der Laan (en Tobias de kater)

Door Aadje van Duuren

Ik heb afgesproken met mevrouw bij haar thuis, het wandelen gaat niet meer zo geweldig, maar ze wil me graag haar mooie/fijne plekjes laten zien in en om het huis. Vogels en eekhoorns zijn er veel te vinden, en Tobias zit bij ons.

Mevrouw is geboren in Apeldoorn in 1925, 98 jaar geleden nu. Ze heeft op verschillende plekken gewoond in Nederland, ook in 's-Heerenberg (daar heeft ze haar echtgenoot leren kennen) maar ook in Den Haag, vlak bij het strand. Heerlijk met de hondjes erop uit.

Mevrouw heeft haar man leren kennen, niet geheel bij toeval. De moeder van haar toekomstige man was onderwijzeres van de school, die vond mevrouw een leuk/geschikt meisje voor haar zoon. Zij nodigde haar vaak thuis uit. Mevrouw vertelde dat er eigenlijk al een ander meisje in beeld was, maar ze vonden haar leuker/geschikter. En zo geschiedde.

Mevrouw heeft jaren in het kinderziekenhuis gewerkt, met veel plezier. Haar is echter bijgebleven, dat als de ouders weggingen na het bezoek, de kinderen huilend achterbleven. Dat vond ze vreselijk, zij vrolijkte hen dan op. In 1996 zijn ze naar Groningen verhuisd, haar dochter heeft dat in gang gezet zodat de ouders dichterbij zouden wonen. Met heel veel plezier, en nu nog steeds. Mevrouw woont er nu alleen, om de hoek van Westerholm aan de Westerse Drift. Mevrouw haar echtgenoot is in maart '21 overleden. Mevrouw was verdrietig maar kan goed relativeren en is positief ingesteld. Mevrouw geeft ook aan prachtige herinneringen te hebben aan al hun verre reizen, fotoboeken vol, wat best bijzonder is voor die tijd.

Nu is Tobias haar maatje, zit bij haar op schoot als ze alle puzzels maakt die ze maar kan vinden in de Story en dagelijkse krant. Hij eet mee met de havermout. Als mevrouw boven in het kantoor de fotoboeken bekijkt en de 100 brieven die haar man in zijn leven aan haar heeft geschreven, zit Tobias op het bureau. Tobias was eerst het maatje van haar man, toen hij zomaar kwam aanlopen op een dag. Nu haar man is overleden, ligt Tobias al vanaf dat moment op het kussen van haar man te slapen, 's nachts maar ook tijdens het middagdutje.

Er waren altijd al dieren aanwezig, vroeger thuis maar ook in het gezin later. Hondjes, poezen, maar ook niet alledaagse .... jonge eenden in de tuin, en alles wat de dochter nog meenam, alles was welkom. De eerste vraag die mevrouw ons medewerkers van de thuiszorg stelde, was waar is de poes, heeft hij nog eten. En aan de dochter als eerste, waar zijn de hondjes, hoe is het met het paard?

Als de dochter met kleindochter komt schoonmaken 2x per week komen er 2 hondjes mee. Dat is feest, alleen maar genieten door ze te observeren. Vogels zijn er altijd, mevrouw voert ze in de winter maar ook in de zomer; zij doet dat zodat ze dan blijven komen.

Op de vraag hoe je 98 jaar oud wordt, nog alleen thuis woont, zegt mevrouw: "Je moet zelf blijven doen wat je kan doen. Je moet rustig leven, je niet te druk maken, niet piekeren en als er wel iets is, moet je er iets aan doen". Maar wat ze vooral benadrukt is dat ze dankbaar is voor haar familie die alles doet aan mantelzorgen én nog veel meer; zonder hen kan ze het niet.

Mevrouw Bloemen, bedankt voor dit verhaaltje.

Ikjes(1) door mevrouw Holtkamp

Bewoner van Beatrixhuys

Met pensioen

Het is erg druk op de afscheidsreceptie van een collega. De rij wachtenden om hem de hand te schudden wordt steeds langer, er staan al mensen op de gang. Dan vraagt iemand het woord. Er volgen ellenlange lovende toespraken.

Iemand achter mij in de rij vraagt mij verschrikt: "Hij is toch nog niet overleden?"

Aangenaam kennis te maken

Op bezoek bij een familielid in het verpleeghuis komt een keurig netjes geklede heer de huiskamer binnen. Hij pakt een krant en neemt plaats aan de tafel naast ons.

"Ook op bezoek?", vraag ik. Hij antwoordt: "Nee hoor, ik ben de directeur".

Bij het weggaan vertel ik een verpleegkundige die ik op de gang tegenkom, mijn blunder. Zij begint te lachen: "Neen hoor, hij is een van onze cliënten."

1 Een Ikje is een persoonlijke ervaring of grappige anekdote in weinig woorden. In de vaste Ikjes-rubriek van de NRC zijn de lezers de auteurs van de ikjes.

Ikjes door mevrouw Holtkamp

Bewoner van Beatrixhuys

Oeps

De oudste zit in het "vieze-woorden-stadium". Wat ik er ook van zeg, het heeft niet veel effect. De jongste laat zich op haar beurt ook niet kennen en doet enthousiast mee. De woorden, kont, poep en pies, vliegen mij te pas en onpas om de oren. Geregeld stuur ik ze naar hun kamer en dreig met korten op televisie-tijd.

Ik weet wel, het is maar een fase, maar op een gegeven moment heb ik er zo genoeg van dat de sanctie die er op volgt hard aankomt; dit weekend geen televisie!

Twee beteuterde gezichten druipen af.

De volgende dag heeft de jongste op school tijdens muzikles weer een demonstratie van een muziekinstrument. Als ze thuiskomt vraag ik haar welk instrument ze dit keer gezien heeft.

Ze kijkt mij aan en stamelt: "Het was een ..... bibsrabas! "

Alarm

Om beter bekend te worden met de aanwezige fitness-toestellen, wordt er een afspraak gemaakt met de begeleidster. Er staat in het reglement dat je, als je op eigen houtje fitnesst, het alarmbandje moet dragen, zodat er in geval van nood iemand gewaarschuwd kan worden. Dus vertrok mijn man met polsbandje naar de demonstratie. "Vraag maar even hoe dat ding werkt" riep ik hem nog na.

Even een momentje voor mijzelf, dacht ik, en pakte een spannend boek. Ik zat helemaal in het verhaal verdiept toen plotseling de bel ging en drie meisjes binnenstormden. Ze keken mij verbaasd aan, ik keek met dezelfde verbaasde blik terug. "Wat is er aan de hand, wij zitten toch wel op het goede nummer?" zei een van hen. "Het alarm ging bij u af!" "Het alarm?" vroeg ik verbaasd, "hoe kan dat dan? Ach ja, ik snap het al, mijn man wist niet hoe dat apparaatje werkt, hij zou het even vragen bij de fitness."

De meiden moesten er ook om lachen en haalden opgelucht adem. "Gelukkig niets aan de hand, maar we weten nu zeker dat het alarm werkt!"

Heel prettig om te weten dat er in geval van nood altijd hulp in de buurt is.

Nooit te oud om te leren

Na 48 jaar lang onze auto in de garage gestald te hebben, staat hij nu buiten op een parkeerplaats van Westerholm. Wij zijn blij met ons "eigen" plekje, maar het is toch wel even wennen, blijkt al gauw.

Na een nacht met flinke vorst staan we de volgende morgen beduusd naar de bevroren ruiten te staren. Oeps!! Een ijskrabber, niet aanwezig, net zo min als een spuitbus om de ramen te ontdooien. Met een verlopen bankpas, raamwisser en de verwarming op de ruiten, krijgen we de ramen eindelijk ijsvrij.

Het eerste ritje is naar het tankstation waar een paar ijskrabbers, ruitondooier en vaseline voor de rubbers worden aangeschaft.

Als we het aan onze kinderen vertellen liggen die in een deuk! "Pap, dat je op je 83^e nog ruitenkrabben moet leren!"

Tweede jeugd

Een gezellig avondje uit met vrienden. Het wordt toch iets later dan gedacht en ruim na twaalfen vetrekken we richting "huis", ons nieuwe appartement in Westerholm. We parkeren de auto bij de zij-ingang. Zou de deur nog open zijn, het ziet er allemaal zo verlaten uit? De deur blijkt op slot te zijn. Dan maar de hoofdingang, we hebben tenslotte een "tag".

We lopen om en vinden de schuifdeuren gesloten. De tag voor het bestemde apparaat gehouden, er gebeurt niets. Alleen een venijnig blauw lampje licht op. Nog een paar maal proberen, geen beweging in de deuren te krijgen. Eens op de bel drukken, ook geen effect.

"We lijken net een stel tieners dat te laat thuiskomt", zeg ik giebelig, lichtelijk aangeschoten door een paar glazen wijn. Mijn man ziet de humor er ook wel van in. "Straks komen we nog bij het Leger des Heils terecht!"

Gelukkig was hij zo verstandig het telefoonnummer van Westerholm in zijn telefoon op te slaan. Hij toetst het nummer in en er neemt gelukkig iemand op. "Ik kom er aan", is het antwoord. Wij halen opgelucht adem, het is ons gelukt deze vesting binnen te komen en we krijgen geen straf! Het tag-systeem bleek nog niet goed te werken.

Het is toch fijn te weten dat we hier goed bewaakt worden.

Blauwestad

Een gezellig dagje uit met de plaatselijke dorpsvereniging van een klein Gronings dorp. Een ontvangst met koffie een plak Grunniger Kouke in het buurtcafé.

Daarna met de bus naar Blauwestad om een rondvaart te maken. Het weer zit gelukkig mee, de zon schijnt en er is weinig wind. Een heerlijke lunch aan boord. De kapitein vertelt over het ontstaan van het meer en over de prachtige huizen die er in de loop van de tijd gebouwd zijn. Bij het van boord gaan bedankt een mevrouw van 92 jaar de kapitein. "'k wol joe e'em bedanken jong. Da'k dit nog op mien leeftied mag meema'kn, d'r is 'n haile neie wereld veur mie open goan!"